

SUSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9'00 id. id.
Pagant per any, una pesseta de rebueta

EL POBLE CATALA

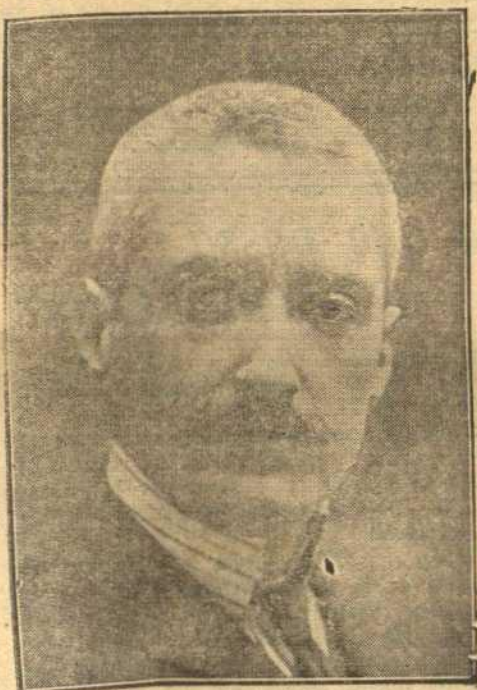
DIRECTOR-GERENT
PERE COROMINAS
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.
INFPRENTA
CARRER FORTUNY, NÚM. 2, TERS
TELÈFONS
Redacció, 723 - Impremta, 2.293

ANY VIII NÚM. 2.367

BARCELONA, DIVENDRES, 1 SETEMBRE DE 1911

UN NÚMERO, 5 CENTIMS

Teatre de Naturalesa.-Estrena de "Flors de Cingle,"

SALVADOR ALARMA
Director artístic

CASSIA CASADEMONT
Autor de la música

IGNASI IGLESIAS
Autor de l'obra

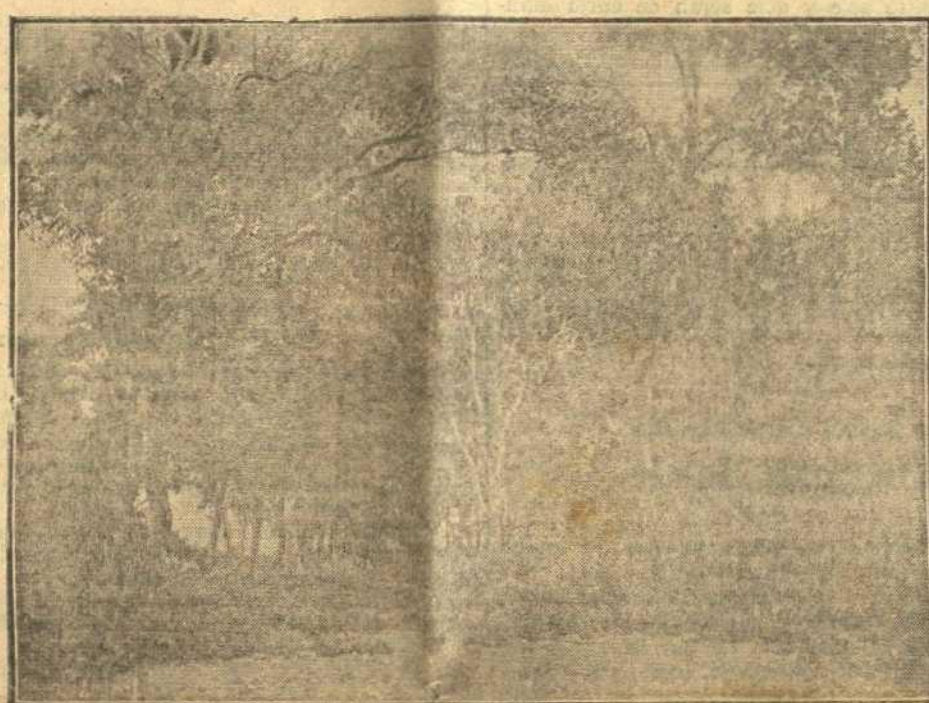
APELES MESTRES
Autor dels figurins

MIQUEL MORAGAS
Director artístic

FIGURINS

L'ESCENARI AL BOSC DEN TARRÉS

FIGURINS

L'espectacle que oferirà el diumenge La Garriga, té'l triple encant d'un espectacle estètic, d'una festa patriòtica i d'un aplec mondà. En la meravella del bosc d'alzines sonaran els versos de l'Iglesias amb un regust saborós d'art arbitrari, i en la quietut de l'arbreda l'esbafar dels «autos» i els trajes de les dames hi posaran delícies ciutadanes.

Es aquesta festa una conjunció d'energies, que aquesta vegada han tingut una bella fecunditat. Obra d'art, en ella hi prenen part els nostres actors, portant al cap a l'Enric Borràs; els nostres dramaturgs, amb l'Iglesias; els nostres músics, amb en Casademont; els nostres escenògrafs, amb en Moragas i Alarma, i fins la fèrtil imaginació de l'Apeles Mestres ha posat en el seu llaç els trassos pintorescos dels figurins. Darrera dels nostres artistes

una munió d'homes generosos ha ofert, sense regatejar, les seves bosses. Tal volta per primera vegada se fa entre nosaltres una festa d'art sense un regateig ni una mesquina. Sembla com si sota'l nom sagrat de la Naturalesa no hi pogués cabre res migrat.

En lloc d'Espanya s'ha pogut realitzar, ni molt menys arrelar, el Teatre de Naturalesa. A Catalunya no es cap novetat. Sentim la terra, els nostres plans i les nostres montanyes, i ens sembla que posem una mica del nostre esperit en la terra consagrada per l'art. Perquè

Catalunya s'ofereix propícia a aquesta compenetració de la Naturalesa i l'home. Totes les encontrades catalanes són bones per posar en elles la poesia dels artistes i la música dels nostres compositors. Penseu ara en Castella. ¿Quin teatre de Naturalesa es possible en la plana erma i tòrrida, en l'extensió africana ont els pobles-aduats deprimeixen l'ànima?

Pera poguer anar a La Garriga fa falta la serenitat catalana, la nostra terra dolça, l'ansia de tenir un art propi, el daler de superioritat nacional que aplega en un bosc, amb el mateix fervor que'l druides en les seves litúrgies, als nostres actors, als nostres dramaturgs, als nostres músics i als que, no poguent fer per l'art més que admirarlo i sentirlo, ofereixen els seus diners amb un gest noble i patriòtic.

Lo de les Notaries

UN ARTICLE DE «LA CORRESPONDENCIA DE ESPAÑA».-ARGUMENTS FRÉVOLS.-«DIALECTO», ENCARA!

En el diari de Madrid «La Correspondencia de España» ha aparegut un article en defensa del famós R. D. del senyor Barroso sobre les oposicions a Notaries. Aquest article el firma un senyor anomenat José María Laguna i Azorín.

El seu argument és que dona pretensió a la justícia del R. D. centralista són febles i tenebristes a més no poder. No més tenen un mèrit: el de convèncer de tot lo contrari de lo que l'aristocràcia intenta demostrar. Aquí va una mostra:

«... resulta que el juez que administra justicia en Barcelona y en general en Cataluña, que interpreta y decide el y sobre el derecho catalán, hizo oposiciones en Madrid, y el calderático que enseña derecho civil común y foral en Barcelona y el registrador que allí y en toda Cataluña inscribe ó deniega una escritura, según el derecho catalán, y lo mismo se puede decir del de las demás regiones forales, hizo oposiciones en Madrid y lo hace muy bien y por ello no se protestó. ¿Por qué, pues, se ha de protestar sólo por lo que al Notariado se refiere?»

Es que aquest senyor no està enterat de que els autòcrates catalans també en protesten de tots aquests altres casos que ell menciona? «Volem que siguin catalans els qui a Catalunya exercixin càrregues públiques, té dit el catalanisme ja fa molts anys. I és clar que els nomenaments dels funcionaris i empleats públics de Catalunya, siguin per oposició o no, s'han de fer aquí i no pas a fora.

los destinos civiles y militares por regiones y sólo entre regionalistas, y eso no puede ser, ni el magistrado de la propiedad, ni el magistrado, ni el cap funcionari, sápiquen el llenguatge del país ont se'ls destina. Però lo que ara no s'exigeix, és autòcrates (volem que s'exigeixi. Una de les reivindicacions catalanes és la de que l'idioma català sigui oficial a Catalunya. No deu saber res d'això el senyor Laguna Azorín, i la seva ignorància en aquest punt explica que afeixi lo següent:

«Se combatirá, por último, en nombre del regionalismo? ¿Existirá en alguna región, con respecto a oposiciones, la teoría de Monroe, con relación a la ocupación de terrenos...?»

Y es clar que sí, bon senyor! «Catalunya, país catalans», clamen nosaltres. I defensem, per lo tant, que els funcionaris i empleats públics de la nostra terra siguin catalans.

Aquesta és la nostra doctrina, la bona doctrina autòcrata. No'n defensà d'altra en Pi i Margall.

Junta Municipal de la U. F. N. R.

CONVOCATORIA

Per acord de la Junta Municipal se convoca a tots els presidents i interventors de taulles electorals i als que figuraven en qualsevol de les candidatures votades, pera que assisteixin a la reunió que tindrà lloc avui divendres, a les deu de la nit, al C. N. R. del carrer de Pelai, 42.

L'objecte de la reunió és donar lectura pública de totes les actes rebudes de les taulles electorals i escoltar i fer constar totes les reclamacions per qüestions de fet que hagin de tenir-se en compte per la Junta Municipal al resoldre sobre els resultats de l'elecció.

An aquest II la Junta Municipal se reunirà el dissabte, a les deu de la nit.

El president,
Pere Corominas

ELS INSULTS DEL SENYOR PÉREZ

Lo que'n diu el senyor don Artur Mori

El senyor don Artur Mori, en una crònica publicada en «El País» del dia 28 d'agost darrer, contradiu moltes de les afirmacions calumnioses i insultants fetes contra els catalans pel literat castellà senyor Pérez de Ayala. La crònica del senyor Mori se titula «Barcelona, no es así».

No; no es així. Però'l cronista d'«El País» rectifica els bunals impostures del cronista d'«Espana Nueva», i tot just se mostra d'acord amb el més agut, amb el més indigne dels insults del senyor Pérez de Ayala. Digué aquest que les dones catalanes ataquen directament l'estómac pels colors dels seus vestits i per la seva prosodia. Y l'indigne senyor Mori, escriu:

«Eso de la prosodia es lo único que me convence. Cuando una mujer bonita, de las que se dan en las Ramblas todos los días, habla el catalán puro, sin influencias de ningún género, pierde la mitad de su belleza. Jamás entregare mi porvenir, téngalo bueno ó malo, a una mujer que no sepa hablar más que catalán.»

Què deu entendre per català pur aqueix minyó? Seria curiós saberho.

Per lo demás, ens consta que, a l'entendre de les declaracions íntimes que en el copiat paragraf fa'l senyor Mori, centenars de noies catalanes de totes classes i categories s'han posat a fer practiques de «ceceo», pera posarse en condicions de compartir l'avui del jove periodista.

Ahí rebrem en la nostra redacció cartes y visites de persones honorables, les quals ens expliquen interessants detalls sobre el senyor Pérez de Ayala. D'ells resulta que aquest home que han bahament ens acaba d'insultar, ha tingut una casa de comerç a Oviedo y que està en descobert amb alguns comerciants de Barcelona. És realment edificant que ara'ns vingui a calumniar y a bafar, y presenti a Barcelona, en les seves cròniques, com una ciutat de denicis esclaus y de centims.

Notes polítiques

El 11 de setembre

Enguany li corresponia al Consell Permanent de l'Unió Catalanista convocar a les entitats de caràcter nacionalista o autòcrata, pera recordar, com tots els anys, la data del 11 de setembre de 1714 en que amb la caiguda de Barcelona sota les forces del primer Borbó, perdé Catalunya's darrers vestigis de les seves llibertats. Y la Junta Permanent convocà la reunió en un dels salons del C. A. de D. del C. y de l'I, assistint-hi representacions de 34 societats adherides a l'Unió Catalanista, a la Lliga Regionalista o a l'U. F. N. R.

Pocs dies d'acord tots els presents en la conveniència de commemorar com cada any, la data luctuosa, se convingué també en ferho en la forma acostumada, així es, enviàvem les entitats catalanes comissions a portar rams de llorer, coronas y flors a l'estatua de l'immortal conseller en cap en Rafael de Casanova, aixecada al Saló de Sant Joan.

Així mateix se va parlar de la conveniència de celebrar, en tal dia, conferències, aplecs o velledes en les associacions catalanistes de Barcelona y de tota Catalunya.

Finalment, fou presentada una proposició en la qual se demanava que s'acordés commemorar l'històrica data del 11 de Setembre amb la celebració d'un gran miting en un dels teatres de la nostra ciutat, en el qual prenguessin part activa, ademés de la U. F. N. R., els elements de la Lliga y els de la U. F. N. R.

El representant de la Lliga tractà de fer veure la dificultat, en les actuals circumstancies y per diverses causes, de portar a la practica lo proposat, y sobre tot l'inutilitat de l'acord que's prengués, ja que, després d'ell, en cas d'esser favorable a la proposició, els elements interessats farien així mateix lo que tinguessin per convenient. Va demanar que la proposició fos, si acés, modificada en el sentit de procurar o fer els treballs conduents a veure si es possible la celebració del miting projectat.

Molts dels reunits no's mostraren conformes amb l'esmena, per lo qual fou posada a votació y quedà aprovada per 18 vots contra 15 y una abstenció.

La Secció de Propaganda del C. A. de D. del C. y de l'I. fou encarregada d'executar l'acord.

seus, declara que s'ha falsat la seva conversació.

Així y que s'ha enfadat de que se li pregui que es un empleat amb bones breves pel partit en que milita, es lo únic que hem pogut treure en clar en el pintoresc comunicat del lerrouxista de Mataró.

Lo de les Notaries

La Joventut F. N. R. de Terrassa ha enviat al president de la Diputació provincial el següent comunicat:

«La Joventut Federal Nacionalista Republicana de Terrassa, davant del R. D. del senyor Barroso, centralit l'oposició a No-

tares, creu com un daure la seva protesta, puig com les demás entitats del mateix gènere es autòcrata.

Nosaltres solament us podem oferir la nostra modesta cooperació, que si bé al costat de les valioses entitats y personalitats que han ofert el seu concurs es ben petita, podedu tenir la convicció de que es filla dels nostres cors joves y autòcrats.

Creient que la nostra protesta l'estimarem per lo que val, us desitgem que visqueu molts anys per Catalunya y la Llibertat.

Per acord del Consell directiu.—El secretari, Ramon Camps Celma; el president, Salvador Imbert Bayés.

EN DEFENSA PROPRIA

LERROUXISME REGIONALISTA

Senyor Director d'EL POBLE CATALA y estimat amic: Acudint a la seva amabilitat y adue contrariant el seu natural desig de defugir tota mena de polémiques polítiques, permetem fer als del seu diari pera replicar al seguit de malvolentes insinuacions que'l confrare regionalista estampa sovint al parlar de coses portugueses.

Comprende la rabiet del colega davant el fet esplendorós de la Revolució y de la República, a Portugal. No se'n saben gaudir d'aquesta vida plàcida que gaudeix la República Portuguesa ja fa onze mesos — el mateix temps que va durar la República espanyola.— Els esperaven tenir de confessar que fora de la política constructiva encara tenen els pobles un procediment més expedit, ràpid y eficaç pera conquerir la seva llibertat. La revolució — quan en un país hi ha honrats revolucionaris com a Portugal — encara pot salvar un poble de la mort o de la vergonya. La República portuguesa, amb quasi un any d'existència, ho ha provocat ni un conflicte internacional, ha resolt admirablement els seus afers nacionals y s'ha guanyat el respecte de totes les grans nacions, menys Espanya y Alemanya.

cordis aquell indecent article contra els redactors d'EL POBLE, únic en la seva classe — y la sofismàtica tortuosa de totes les qüestions que tracta, són coses tan sabudes de tot hom, que les persones serenes hauríem de mirar amb el major desdeny les escameces d'aquesta gent. Ja ho sé que en el fons, no hi ha més que una ignorància de les més elementals regles d'urbanitat, ja ho sé de temps ha. Y ho sab molta gent de bé.

Fa vuit o deu anys que vine col·laborant en el «Diario de Noticias» de Lisboa. En ell, s'hi trobarà el més complet repositori de vida social catalana, la més senocera y franca apologia del catalanisme, el més entanyable enlloch de Catalunya a l'extranger. En les profundes columnes del gran rotundi lisboeta, hi han gravades les lites de les nostres esperances patriòtiques, dels nostres desconsorts, de la nostra decadència. Els homes del regionalisme, allí s'han vist glorificats quan vibrava sinceritat y honradesa en el seu patriotisme. Jo no tinc cap culpa si d'un quant temps ençà la seva conducta no mereix les lloances dels bons catalanistes. Jo no tinc cap culpa si les meves cròniques lisboetes no poden inventariar les gestes patriòtiques dels regionalistes.

Durant aquests deu anys el «Diario de Noticias» de Lisboa, entra a la redacció de «La Veu». Mai ningú s'havia preocupat de fer-ho, pera no tenir d'escriure un elogi a un company, car a «La Veu», ja se sab, impera el sistema de l'auto-bombo, o tot lo més s'arriba al procediment del auto-desde del diramit — són mitja dotzena de senyors que han resolt de fer-se super-homes, quiscun té una especialitat de

Queda servit el lerrouxista de Mataró

El lerrouxista de Mataró don Josep Riera Parent en escriu manifestantnos que'l nostre corresponent J. C. B. no sab si es un «entes amb esperanzas», que ha volgut manejarlo com a un autòcrata pera ferlo indisposar amb els seus corregidors.

Reconix que es un perillós lerrouxista y que compriment que se'l vol servir dels

